

Sygn. akt *XVII AmE 178/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska</i>
Protokolant –	Sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 7 grudnia 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa *M. N.*

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 19 lutego 2020 r. znak: (...)

1) oddala odwołanie;

2) zasądza od powoda *M. N.* na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

Sygn. akt *XVII AmE 178/20*

UZASADNIENIE

Decyzją z 19 lutego 2020 r. (znak: (...)(...)) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki - działając na podstawie art. 168 pkt 11a, art. 169 ust. 1 pkt 1 ustawy z 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (dalej: uoze) w związku z art. 170 ust. 4 pkt 1 i 70 pkt 2 uoze oraz w związku z art. 104 k.p.a. i art. 90 ust. 1 uoze – po przeprowadzeniu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – *M. N.*, prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: *M. N. (...)* w miejscowości *B.*, orzekł, że

1) przedsiębiorca nie wywiązał się z obowiązku wynikającego z art. 70 pkt 2 ustawy (...) tj. obowiązku przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 52-55 ustawy (...), poprzez nieudzielenie żądanej odpowiedzi na pismo Prezesa URE z dnia 5 marca 2018 r. znak: (...), które zawierało żądanie przedstawienia informacji o dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy (...) w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, wględnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych

2) za niewywiązanie się z obowiązku opisanego w punkcie 1 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10.000 zł.

(decyzja, k. 6-8).

Przedsiębiorca M. N. odwołał się od powyższej decyzji, wnosząc o jej uchylenie oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej strona wniosła także o rozłożenie nałożonej kary pieniężnej w kwocie 10.000 zł na 10 równych rat, każda po 1.000 zł, płatnych miesięcznie do 10-tego dnia każdego miesiąca. Powód podniósł wobec zaskarżonej decyzji zarzut naruszenia art. 173 uoaze, poprzez nieodstąpienie przez Prezesa URE od wymierzenia kary finansowej, pomimo iż zakres naruszeń powoda był znikomy a w późniejszym terminie przedłożył on wymaganą dokumentację. Nadto, strona wskazywała na niekonstytucyjność przepisu, w oparciu o który wymierzono powodowi karę pieniężną, z uwagi na określenie tej kary w ściśle wskazanej wysokości, niepodlegającej miarkowaniu przy uwzględnieniu elementów podmiotowo-przedmiotowych czynu. (odwołanie, k. 9-10).

W ocenie pozwanego Prezesa URE, brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji lub jej zmiany, gdyż jest ona prawidłowa. Wobec tego pozwany wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. (pismo procesowe pozwanego, k. 20-23).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca M. N., wykonujący działalność gospodarczą pod firmą: M. N. (...), w roku 2016 wytwarzał energię elektryczną we własnym odnawialnym źródle. Energię tę sprzedał w celu dalszej odsprzedaży (1,957 MWh) oraz otrzymał za nią świadectwa pochodzenia (6,997 MWh). (dowód: fakty bezsporne; Załącznik Nr 1A wytwórcy energii elektrycznej, k. 7 akt adm.).

Pismem z 5 marca 2018 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, działając na podstawie art. 70 uoaze, wezwał przedsiębiorcę do przedstawienia, w ciągu 14 dni od dnia otrzymania wezwania, informacji dotyczącej dokonanej w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego. Pismo to zostało doręczone powodowi dwukrotnie, tj. 29 maja 2018 r. i 3 stycznia 2019 r. (dowód: fakty bezsporne; zwrotne potwierdzenia odbioru pisma, k. 1 akt adm.).

Przedsiębiorca nie udzielił odpowiedzi na powyższe wezwania w wyznaczonym przez Prezesa URE terminie (dowód: fakty bezsporne).

Pismem z 24 maja 2019 r. Prezes URE zawiadomił M. N. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej w związku z ujawnieniem nieprawidłowości polegającej na nieprzedstawieniu żądanych przez organ ww. informacji oraz wezwał przedsiębiorcę do przedłożenia - w terminie 14 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, szczegółowych wyjaśnień w powyższej kwestii oraz przesłania dokumentów mogących mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu. (dowód: zawiadomienie, k. 2-3 akt adm.).

Po wszczęciu postępowania administracyjnego M. N. przedstawił żadaną informację za rok 2016 w postaci Załącznika Nr 1A, który wpłynął do Urzędu Regulacji Energetyki 9 lipca 2019 r. (dowód: fakty bezsporne; Załącznik Nr 1A wraz z prezentatą, k. 7 akt adm.)

Pismem z 8 listopada 2019 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie oraz poinformował o możliwości zapoznania się przez stronę z zebrany materiał dowodowy i złożenia ewentualnego stanowiska w sprawie. (dowód: zawiadomienie, k. 13 akt adm.).

W dniu 19 lutego 2020 r. Prezes URE wydał decyzję, która nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w związku z uchybieniem obowiązkowi wynikającemu z art. 70 pkt 2 uoZE. Decyzja ta została zaskarżona w niniejszym postępowaniu.

Powyżej opisany stan faktyczny sprawy, który nie był sporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dokumentów oraz niezaprzeczonych twierdzeń stron. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebrany w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 70 ustawy z 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, Prezes URE ma prawo:

- 1) wglądu do dokumentów,
 - 2) żądania przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 41 ust. 1, w art. 42 ust. 1, w art. 44, w art. 45, w art. 48, w art. 49 oraz w art. 52-55, lub
 - 3) badania zgodności ze stanem faktycznym deklaracji, o której mowa w art. 57 ust. 1
- z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

Uprawnienie przyznane Prezesowi URE w art. 70 uoZE ma na celu umożliwienie wykonywania przez ten organ jego ustawowych kompetencji, tj. monitorowania realizacji obowiązków wynikających z ustawy o odnawialnych źródłach energii. Zgodnie z tym przepisem, regulator między innymi ma prawo do żądania dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków określonych w art. 52-55 tej ustawy. Jak wynika ze wskazanych powyżej przepisów, obowiązek przedstawienia dokumentów i informacji nie jest uzależniony od tego, czy na przedsiębiorcy, do którego kierowane jest wezwanie, ciąży obowiązek wskazane w powyższych przepisach. Oceny takiej dokonuje bowiem Prezes URE, dysponując stosownymi dokumentami i materiałami.

Według art. 168 pkt 11a uoZE, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przedstawia Prezesowi URE dokumentów lub informacji, o których mowa w art. 70 pkt 2 ww. ustawy. Wysokość tej kary określono w art. 170 ust. 4 pkt 1 uoZE, zgodnie z którym wysokość kary pieniężnej wymierzonej w przypadku określonym w art. 168 pkt 11a wynosi 10.000 zł. Należy przy tym odnotować, że przepis art. 168 pkt 11a dodany został do ustawy o odnawialnych źródłach energii na mocy ustawy nowelizującej z dnia 7 czerwca 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 1276), która weszła w życie 14 lipca 2018 r. Natomiast przed wejściem w życie tego przepisu ustawa Prawo energetyczne przewidywała w art. 56 ust. 1 pkt 7 i 7a karę za odmowę udzielenia informacji, o których mowa w art. 28, a także za świadome lub dokonane w wyniku niedbalstwa wprowadzanie w błąd Prezesa URE w zakresie przedstawianych na jego żądanie informacji, o których mowa w art. 28. Przepis art. 56 ust. 3 PE określał, że wysokość tej kary nie mogła przekraczać 15 % przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie zaś z art. 28 ustawy Prawo energetyczne - w brzmieniu obowiązującym w okresie relewantnym dla niniejszej sprawy - po pierwsze, Prezes URE ma prawo wglądu do ksiąg rachunkowych przedsiębiorstwa energetycznego oraz może żądać przedstawienia informacji dotyczących wykonywanej przez to przedsiębiorstwo działalności gospodarczej, w tym informacji o jego projektach inwestycyjnych, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych. Po wtóre, Prezes URE ma prawo wglądu do dokumentów, żądania przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 9a, art. 9l, art. 9m i art. 49a ust. 1 i 2, lub badania zgodności ze stanem faktycznym deklaracji, o której mowa w art. 9a ust. 7, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy uznał, że nie ulega wątpliwości, iż powód nie wykonał w wyznaczonym terminie obowiązku wynikającego z art. 70 pkt 2 uoaze, w zakresie przedstawienia Prezesowi URE informacji o dokonanej w od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy (...) w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych. Fakt niewywiązania się przez powodowego przedsiębiorcę z tego obowiązku w określonym terminie nie był w sprawie sporny między stronami i został wprost przyznany przez stronę powodową. W tej sytuacji, zgodnie z art. 168 pkt 11a uoaze, powód podlegał karze pieniężnej, a na Prezesie URE spoczywał obowiązek jej wymierzenia. Wobec jasnego i jednoznacznego brzmienia tego przepisu niezrozumiałe jest zatem stanowisko powoda, który utrzymywał, że pozwany nałożył na powoda karę pieniężną „wyłącznie za to, iż w terminie 14 dni nie wysłał wymaganych w skierowanym do niego w dniu 5 marca 2018 r. dokumentów”. To przecież właśnie za tego rodzaju uchybienie, jakiego dopuścił się powód, przepisy ustawy przewidują sankcję administracyjną. Nie budzi zatem wątpliwości, że nakładając na powoda zaskarżoną decyzją karę pieniężną za to naruszenie, pozwany postąpił zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Powód, jako przedsiębiorca, jest zobowiązany przy wykonywaniu działalności gospodarczej do zachowania należytej staranności w stopniu odpowiadającym profesjonalnemu charakterowi tej działalności. Otrzymując od Prezesa URE wezwanie z 5 marca 2018 r. do udzielenia żądanych informacji, powód winien był na nie odpowiedzieć w wyznaczonym terminie. Wezwanie to pozostało jednak bez odpowiedzi, chociaż zostało przesłane powodowi dwukrotnie, tj. 29 maja 2018 r. i 3 stycznia 2019 r.

Należy jednocześnie podnieść, że chociaż przepis art. 168 pkt 11a uoaze, który stanowił podstawę nałożenia kary pieniężnej w niniejszej sprawie, wszedł w życie z dniem 14 lipca 2018 r., a zatem po skierowaniu do powoda pierwszy raz pisma z 5 marca 2018 r. z wezwaniem do udzielenia informacji w trybie art. 70 uoaze to, po pierwsze - na podstawie, obowiązującego w dacie pisma z dnia 5 marca 2018 r., przepisu art. 56 ust. 1 pkt 7 i 7a PE, przewidziana była odpowiedzialność karna za nieprzedstawienie żądanych informacji i wymierzona mogła być na tej podstawie kara do 15 % przychodu przedsiębiorcy osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym, zaś po drugie - jak już wskazano, powód otrzymał dwa wezwania do wykonania spornego obowiązku i to drugie doręczenie nastąpiło w styczniu 2019 r., a zatem już po wejściu w życie art. 168 pkt 11a uoaze.

Wbrew stanowisku prezentowanemu przez powoda, w odniesieniu do stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy, nie znajdzie zastosowania przepis art. 173 uoaze. Zgodnie z tym unormowaniem, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary w przypadku, gdy przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 52 ust.2 pkt 2, wykonało w niepełnym zakresie obowiązek określony w art. 52 ust.1, przyjmując do określenia podstawy wysokości tego obowiązku oświadczenie, o którym mowa w art. 52 ust. 3, zawierające nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd dane. Natomiast w danym przypadku, sytuacja opisana w przywołanym przepisie, nie miała przecież miejsca. Odwoływanie się przez powoda do tego unormowania jest zatem bezpodstawne.

Prezes URE rozważył natomiast możliwość skorzystania w sprawie z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary w oparciu o art. 174 ust. 2 uoaze. Zgodnie z tym przepisem, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli zakres naruszeń jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, zanim Prezes powziął o tym wiadomość. Istotne jest przy tym, że obie wymienione przesłanki muszą zostać spełnione łącznie. Nadto, skorzystanie z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary nie ma charakteru obligatoryjnego, gdyż decyzję o jej zastosowaniu pozostawiono uznaniu administracyjnemu Prezesa URE.

W niniejszej sprawie pozwany uznał, że nie zachodziły okoliczności uzasadniające skorzystanie z dobrodziejstwa przepisu art. 174 ust. 2 uoaze, przede wszystkim z uwagi na brak spełnienia drugiej przesłanki. Zaprezentowana przez Prezesa URE argumentacja odnośnie do oceny okoliczności warunkujących odstąpienie od wymierzenia kary, jest trafna i Sąd orzekający w niniejszym składzie w pełni ją podziela. Wbrew stanowisku prezentowanemu w odwołaniu, brak jest w danym przypadku podstaw do skorzystania z danej instytucji, skoro powód przekazał informacje o dokonanej w od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r. sprzedaży energii elektrycznej oraz realizacji obowiązków, o których mowa w art. 52 ust. 1 ustawy (...) w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw

pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu rolniczego, względnie uiszczenia stosownych opłat zastępczych, dopiero po wszczęciu przez Prezesa URE postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie, a więc zrealizował obowiązek już po tym, jak Prezes powziął wiadomość o wystąpieniu naruszenia. Tym samym, zgodnie z zasadami wykładni językowej, nie jest możliwe zastosowanie w niniejszej sprawie art. 174 ust. 2 uoze.

Zgodnie z art. 168 pkt 11a uoze i art. 170 ust. 4 pkt 1 uoze, kara za naruszenie, którego dopuścił się powód, została określona w stałej wysokości 10.000 zł, a zatem nie ma możliwości jej miarkowania, na przykład ze względu na sytuację finansową przedsiębiorcy. Taka konstrukcja przepisów wynika z woli ustawodawcy. W ocenie powoda, określenie kary w ściśle wskazanej wysokości, niepodlegającej miarkowaniu przy uwzględnieniu elementów podmiotowo-przedmiotowych czynu, świadczy o niekonstytucyjności przepisu przewidującego tego rodzaju karę.

W art. 2 Konstytucji RP ustanowiona została zasada demokratycznego państwa prawnego. Jest to zasada ogólna, na którą składają się bardziej szczegółowe reguły, do których należy zasada zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, a w jej ramach zasada przyzwoitej legislacji. Powód sugeruje niekonstytucyjność art. 170 ust. 4 pkt 1 uoze w związku z bezwzględnością wysokości kary pieniężnej w stosunku do czynu, automatyzmem jej wymierzania oraz brakiem możliwości miarkowania jej wysokości. Tymczasem, te cechy stanowi istotę administracyjnych kar pieniężnych, których dopuszczalność stosowania, jako reakcji na naruszenie ustawowych obowiązków, nie budzi wątpliwości konstytucyjnych (tak np.: Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu postanowienia z 1.04.2014 r., sygn. akt Ts 215/12 i powołane tam orzecznictwo Trybunału – System Informacji Prawnej Legalis nr 1331034; Naczelny Sąd Administracyjny w uzasadnieniu wyroku z 28 sierpnia 2014 r., sygn. akt I OSK 848/13 i powołane tam orzecznictwo – orzeczenie dostępne na stronie internetowej pod adresem: (...) Administracyjne kary pieniężne, nakładane w oparciu o art. 170 ust. 4 pkt 1 czy pkt 2 uoze, z jednej strony spełniają cele represyjne za niezastosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań tej ustawy, zaś z drugiej strony mają znaczenie prewencyjne, przez mobilizowanie podmiotów (zarówno ukaranych, jak i pozostałych podmiotów podlegających przepisom ustawy) do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków i wypełniania wymogów określonych w prawie. Kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn (jak to ma miejsce w prawie karnym), lecz ma charakter środka przymusu, służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo-zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego. Mieści się ona zatem w reżimie tzw. odpowiedzialności obiektywnej, co oznacza, że orzekanie administracyjnych kar pieniężnych jest oderwane od konieczności stwierdzenia winy i innych okoliczności sprawy. Wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa. Administracyjnej kary pieniężnej o charakterze prewencyjno-represyjnym nie można utożsamiać z sankcją o charakterze karnym, a więc wyłącznie z represją (tak NSA w przywołanym wyroku z 28 sierpnia 2014 r., sygn. akt I OSK 848/13; zob. też np. uzasadnienia wyroków TK: z 24 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 52/04 - orzeczenie dostępne na stronie internetowej pod adresem: (...) z 4 lipca 2002 r., sygn. akt P 12/01 - orzeczenie dostępne na stronie internetowej pod adresem: (...) z 15 stycznia 2007 r., sygn. akt P 19/06 - orzeczenie dostępne na stronie internetowej pod adresem: (...) z 7 lipca 2009 r., sygn. akt K 13/08 orzeczenie dostępne na stronie internetowej pod adresem: (...)) Przewidziana w art. 168 pkt 11a uoze odpowiedzialność z tytułu niewykonania obowiązku przedstawienia Prezesowi URE dokumentów lub informacji, o których mowa w art. 70 pkt 2 uoze, ma charakter odpowiedzialności administracyjnej, która z reguły jest odpowiedzialnością obiektywną. Odpowiedzialność administracyjna zagrożona karą pieniężną może być oparta również na zasadzie winy, ale wymaga to wprowadzenia takiej zasady przez ustawodawcę (np. poprzez wskazanie, że kara może być nałożona na podmiot, który choćby nieumyślnie naruszył przepisy ustawy). Przepisy, mające zastosowanie w niniejszej sprawie, takiego rozwiązania jednak nie przewidują. Jak trafnie przyjął Trybunał Konstytucyjny w przywołanym uzasadnieniu postanowienia ws. Ts 215/12 – który to pogląd Sąd orzekający w niniejszym składzie w pełni podziela i przyjmuje za swój - z samej istoty administracyjnych kar pieniężnych wynika, że nie muszą być one indywidualizowane. Umieszczenie ich w systemie odpowiedzialności obiektywnej oznacza bowiem, że są stosowane automatycznie, z mocy ustawy, z tytułu winy obiektywnej i że mają przede wszystkim znaczenie prewencyjne. Trybunał wskazał również, że przyjęcie przez ustawodawcę różnych modeli kształtowania sposobu wymierzania administracyjnych kar pieniężnych, nie przesądza o niekonstytucyjności wymiaru kar o ściśle określonej (tzw. sztywnej) wysokości. Ustawodawca ma bowiem zapewnioną swobodę określania sankcji, związanych na przykład z niedopełnieniem obowiązku, przy czym, co oczywiste, swoboda ta nie jest nieograniczona. Przy kreowaniu sankcji za naruszenie prawa administracyjnego należy

bowiem respektować podstawowe zasady systemu konstytucyjnego, w tym w szczególności zasadę państwa prawnego, prawa i wolności jednostki, zasadę równości, sprawiedliwości społecznej, proporcjonalności.

Mając na uwadze powyższe rozważania prawne Sąd stwierdził, że skoro w niniejszej sprawie delikt administracyjny został popełniony, a wymierzona przez Prezesa URE kara odpowiada sankcji przewidzianej w ustawie, to zaskarżona decyzja jest zgodna z prawem, wobec czego brak jest podstaw do jej uchylenia.

Jeśli chodzi o sformułowany przez powoda wniosek o rozłożenie - wymierzonej zaskarżoną decyzją - kary pieniężnej na raty, to należy wskazać, że orzeczenie tego rodzaju ulgi nie leży w kompetencji niniejszego Sądu. Udzielenie ulgi w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej (np. przez odroczenie terminu wykonania kary lub rozłożenie jej na raty albo jej umorzenie w całości lub części) może bowiem zostać udzielone, na wniosek ukaranego podmiotu, przez organ administracji publicznej, który nałożył tę karę.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., wobec braku podstaw do uwzględnienia odwołania, Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę - zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, na które złożyło wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalonej na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Malinowska